

Előfizetési árak:

Egész évre	6	irt — kr.
Félévre	3	— „
Három hónapra	1	50 „
Egy hónapra	50	„
Egyes száma ára	8	kr.

Kiadóhivatal:

PECSÉTT, Széchenyi-tér 12-ik szám
(Nadosy-féle ház)

hová az előfizetések és a lap
székiüldőjére vonatkozó felszólá-
sások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szerdán és szombaton.**

Egyes számok kaphatók:

Weidinger N. utóda Domján I., Valentin K. fia (Széchenyi-tér), Engel Lajos (fő-utca), Hochrein József és fiai (Széchenyi-tér) Böhm Manó (fő-utca), papir- és könyvkereskedéseiben
Mind ezen helyeken előfizetések is elfogadtnak.

Szerkesztői iroda:

PECSÉTT, Széchenyi-tér 12-ik szám,
nova a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratok vissza nem adatnak

Hirdetések

a kiadóhivatalban vétetnek föl.
Előfizetések elfogadtnak még
valamennyi könyvkereske-
désben.

A tanítók üldöztetése.

(H.) A szellemi fejlődésnek, a művelődésnek legszerényebben fizetett szolgálója a legüldözöttebb lények közé tartozik még ma is, a 19-ik század vége felé. Nincs áldatlanabb helyzet a falusi népoktatóé, a kit ott évtizedek óta úgy tekintenek, mint a chinaiak a vasutat tekintették.

A tanító közpréda künn a vidéken, közös bűnbak, a ki fölött kedvére élcel az legmosdatlanabb száju siheder is; a kit gúnynyal néz le a nagypipájú „pógár”; a kivel nyelvellenek az asszonyok; a kinek — ilyen példát látva — nem engedelmeskedik még az a földből alig kilátszó tacsó sem; a kinek jószágát pusztítani nem bűn, a kit elől-hátul megcsalni erény.

Nem mindenütt van így; sok községben a legbeesültebb ember a tanító. De ez esetben a legsötétebb képet is joggal vehetjük elő megvilágítás végett, mert az lenne a dolognak, hogy sehol se legyen így. Pedig ha ez a sötét kép csak kivétel is, hát úgy sok a kivétel.

Nincs az a hét, melyen a megye más-más tájról ne kapnának egy-egy panaszkodó levelet, mely a tanító üldözöttségéről szól. Majd a bíró, majd a jegyző, majd a pélbános, majd az esküttek, iskolaszéki tagok, kisbíró, sőt akármelyik bagószagu atyafi is talál ki valami bosszantó dolgot a tanító ellen, s nem egyszer esik meg, hogy mindeme faktorok nem külön-külön, hanem szövetkezve mű-

ködnék azon, hogy a tanító életét megkeserítsék.

Mai számunkban is apróra leírja valaki egy fölfüggesztett tanító helyzetét, a mely leírásnak ha csak a felét fogadjuk el, már az is elég arra, hogy amaz üldözött tanító fején meglássuk a martirkoszort.

Más helyén e számunknak még egy más esetet is találunk, de már az meg éppen vért lázít. Tűz üt ki a faluban, még pedig ép a tanítói lakban, a község gyalázatos gondatlansága, szűkmarkúsága miatt. A tűz a tanítónak majd minden holmiját el-emesztí, hajléktalanul lesz derék községre piszkos kufarkodása folytán, melylyel a tanítói lak szükséges kitarozását s ép a tűzveszélyes rész kiigazítását megtagadta; s mind e szerencsétlenség között még leánya is halálra rémültében nehéz lázba esik: — és a derék község nepe mit tesz annyi szerencsétlenség láttára? Azt kiabálja a nyomorult csöcselék, hogy: „Dobjuk a tűzbe!” S talán meg is teszi, ha az okosabb elem rendre nem utasítja a lelketlen vad hordát.

És vajjon miért zúdult így föl a nemes „óh nép!”? Azért, mert a tanító folyton a nyakára járt a községnak, hogy ne hagyja szégyenszemre az iskolaházat a mulandóságnak indulni, hanem javíttassa ki. A kupaktanács több fölförmedt az igazát kereső tanító ellen s azóta a község egész nepe gyűlölködik a fiai nevelőjére és oktatójára.

A műveletlen tömeg mindedig még

nem tudja, mi az a tanító; mi az neki és mi az az ő utódainak. Az általános fölfogás még mindig az, hogy a tanító nyűg a község nyakán, a ki nemcsak, hogy fizetést hűz, hanem még a gyermekeket is elvonja a házi munkától.

És ezt a fölfogást nincs, a ki megdöntse. Mert sem jegyző, sem bíró, sem pap nem igyekeznek azt megdönteni. Közülök az első kettő nem szellemi vezetője a népnek, bár hivatása mindkettőt arra is kötelezné; az utóbbi, par excellence lelki vezér, pedig a legtöbb esetben rossz lábbon áll a tanítóval — hogy miért? az az ő lelkiismeretének a dolga. De tény, hogy a legtöbb községben a tanító és a pap között elkieseredett harc folyik; s mivel a nép természetszerűleg is inkább hajlik az Ur szolgálja felé, mint a községségs világi oktató felé, a kinek még csak a hatalom sincs a kezében: hát bizony nagyon könnyű előre meglátni, hogy a két faktor között folyó harc kinek a rovására fog eldőlni, maga után vonva még azt a következményt is, hogy most már az egész község annál is inkább teljes bátorsággal zúdul az árván maradt tanítóra.

Ne eddig jó uraim! Hagyjátok abba azt az áldatlan harcot; mindnyájunk pusztulását vonja ez maga után. A népoktatás, melynek eredményére megszámlálhatatlan tervek épültek már előre, törvények hoztattak, intézmények létesültek — mind ama várt eredmény reményében; a népoktatás, mindnyájunk kincse, az állam jövőjének záloga kimondhatatlanul szenved e

A „Pécsi Figyelő“ tárcaja.

Légyott.

— Naplómból. —

Fél hatra jár az óra.

Még egy utolsó pillantás a tükörbe, utolsó igazítás nyakkendőm esokrán, fodrász által rendezkedett fürtjeimen, utolsó simítás a fényes czilinderem, azután jövel sétatálcza, keztyű, induljunk!

Hogy hová?

Hová lehet máshova indulni fölfodorított fürtökkel és fényes czilinderrel, mint — légyottra!

Légyott! . . . Micsoda kedves szó ez! Egész a mai napig nem is tudtam fölfogni ennek a mély értelmét.

Bölcsészethallgató voltam, jó magaviseletű, szolid filozof, mint már rendszeren szoktak lenni a filozofok. Tandíjmentes valék és tagja a bölcsészethallgatók segélyegyletének, a mi sajnos kvalifikáció a mai világ előtt arra, hogy lenézék az embert.

Még szállásadó asszonyom is, pedig pontos fizető vagyok, rám se hederít és sokkal sze-

vesebben udvaroltatja a szomszédzsoba lakóját, a ki negyedéves jogász ugyan, s elég csinos, elegáns fiatalember is, de azért három havi lakbérrel adós.

Egyébiránt nem esoda, hiszen Nagynénak (mert ez a neve), három leánya van, a kik jó ideje eladók s a jogász sok reményre jogosító parhienak látszik, míg én kijelentettem, hogy elvből ellene vagyok a házasságnak.

Elvből? . . . Azaz, hogy már engedek egy kiesit belőle; beismerem, hogy szép a házasság, hanem hogy a szállásadó asszonyomnak a leányai közül válogassak, abból semmi sem lesz.

S ki volt az, a ki az én elveimet halomra döntötte?

Talan valami könyörtelen halni készülő nagybácsi, a ki kijelentette, hogy minden vagyónából kitagad, ha meg nem házasodom?

Nem.

Nekem van ugyan néhány nagybácsim, de azok még nem készülnek meghalni, s a mi fő, nincs miből kitagadniuk engemet.

Vagy talán valami ősi tradíció, mely nem engedi, hogy családomat kihagyjam velem halni nemes vértünk ne esőrgedezék tovább a földön?

Nem.

Az én őseimet nem tudom tovább fölvenni, mint öregapám, a ki timár volt Leperden; ő neki volt ugyan sokféle bőr a birtokában, de hogy egy olyan kutyabőr is tartogatott volna, a mely a mi nemességünket hirdette, arra nem emlékszem.

Vagy talán megszállt a családapi hivatás érzete s boldog tűzhely után vagyódtam? Nem.

A gyermeksírás a családi tűzhely kiegecsítő része, azt pedig ki nem állhatom. Nem különben a bölcsőringast, a követelő posztónkakat, a szigorú következettséggel szakadó ru'áskákat, a hataga esőrgőt és néylábul lovát, a melyek mind elengedhetetlen követelményei a boldog családi tűzhelynek, de ennértőzom fölük.

Bevallom végre, az én szilárd elveimet egy lovasuti koesi döntötte meg. Egy lovasuti koesi, a melynek a klinikától a Kalvintérig mindennapos vendége vagyok. (Talan még nem is mondtam, hogy én az illóit ut végén lakom.) Multkor, vasárnap délután, a koesi már tömve volt, mikor belépett . . . nem, nem lépett, belebegett egy fiatal hölgy, arcán fátyollal, karján egy garde des dames-val. De fátyolán és garde des dames-on keresztül csillogott gyö-

harcz miatt s bénán líheg hátul a sötétben, holott repülnie kellene elől, a szemleli világot fáklyájával kezében.

Fölügyelői a közoktatás ügyének, nézetek szét kerülleteitekben, lássátok meg a bajt s üssetek szét a garázdálkodó tömeg között s üssétek meg a tanítót is, ha ő a hibás; de azt ne engedjétek, hatalmatok minden erejével és eszközével gátoljátok meg, hogy olyan valaki üsse a tanítót, a ki nem tanfölgyelő s a kinek nincs joga ahhoz!

H I R E K.

— (A vidéki gazdaközöség)

— tekintet nélkül arra, vajjon olvasói lapunknak vagy sem — tisztelettel főkérik, a gabona állásáról, a termésre való kilátásokról, esetleg természeti veszedelmekről és nagyobb károkról hétről hétre szíveskedjenek lapunkat értesíteni. Ez által — ha minél nagyobb kiterjedési körből érkeznek hozzánk hiteles tudósítások — kölcsönösen tudomás szerzhetnek vidéki gazdáink a más környékeken levő állapotokról, a mely tájékozás, hogy föltöbb fontos a gazdára nézve, magyarázunk sem kell. Tudósításokat levélben vagy egyszerű levelező-lapon köszönettel fogad a

„Pécsi Figyelő“

szerkesztőség.

— (Kossuth névünnepe Sıklóson.)

A „Siklósi ellenzéki kör“ a következő meghívó közlésére kérte föl lapunkat: „Meghívó. A siklósi ellenzéki kör“ Kossuth Lajos, hazánk nagy fiának nevelőnapját ez évben is aug. hó 24-én est 8 órakor Sıklóson a „Pelikanhoz“ címzett vendéglő helyiségében, alkalmatlan idő esetén a táncsteremben, tánczszal egybekötve, a szokott módon meg fogja tartani 30 kr. belépti-díj fizetés mellett, melyre a nagyrdemű közönséget pártkülönbség nélkül meghívjuk; egyúttal tudatjuk, hogy külön meghívót kibocsátani nem fogunk. A rendezőség.“

— (Katonák összpontosítása.)

A Pécsért tartandó katonai gyakorlatokra már megérkezett két zászlóalj gyalogság, két ütög tüzérség és a 10-ik huszárezred. A gyalogság Kaposvárról jött és pedig az 52-ik és a 44-ik gyezredeknek ott állomásozó egy egy zászlóalja,

mely vasárnap reggel 4 órakor indult el Pécs felé, míg innét ugyanazon időben szintén két zászlóalj ment eléjük a zenekarral. A két félvezred időközben rendez esztárosok közben találkoztak s aztán pihenés után hétfőn este 6 órakor érkezett be Pécsre, a hol a Szechenyi-terem a „Rákóczy-induló“ mellett defilozáltak el a faradt csapatok. A 44-ik gy. ezred zászlóaljait a régi katonai kórházban szállásolták el. A tüzér ütögek Budapestről jöttek, meg pedig a saját alkalmosságukon, a mi majd egy hetet vett igénybe. A Kaposvárról jött gyalogsággal egy zászlóalj honvédség is vonult be Pécsre szintén összpontosításra. A gyakorlatok ma kezdődnek el.

— (A villányi szarvasmarha-kilállítás elhalasztása.) A baranyamegyei gazdasági egyesület közhírré teszi, hogy a f. hó 17-én Villányban megartatni szándékol szarvasmarha kilálítást a megyénkben föllépett szája- és köröm fájás ragálya miatt bizonytalan időre elhalasztja.

— (Iskolatársak találkozója.) A nyár a régi iskótársak találkozóinak sasonja, a mikor állt van év, hogy egy-két ilyen találkozó ne esnék meg városunkban. Nemrég folyt le az egyik, s mar egy másik is van közelében, melyre vonatkozólag Szvácsek Mihály tanítótól kaptunk fölhívólevelet, mely az 1880-ban találkozóra összejött iskolatársak, az akkor történt elhatározás értelmében, újabb találkára hívja össze augusztus hó 25-ére. A találkozó a most említett napon du. 4 órakor a székesegyház előtti sétaterén lesz.

— (Hymen.) Dabolzi Fekete Gedeon mohácsi betétyszerkesztő aljárásbíró szombaton d. e. 11 órakor vezette oltárhoz Mindszenty Arankát, Mindszenty Aurel köztisztelben álló mohácsi polgar leányát. — Tóth Vendel bodonyi néptanító eljegyezte Jelenesics János szt. iváni néptanító leányát Etelkát.

— (Egy kódarab utazása.) Nem a legkisebbek köze tartozik az a kódarab, mely most a budairi kóboránytól a mi városunk felé utazik a maga módja szerint. Azon két obeliszk egyike fog valni belőle, melyeket a székesegyház két oldalán helyeznek el, attól mintegy 15 méternyire. E kőnek hossza valamivel nagyobb két méternél, átmérője pedig körülbelül egy méter. Rendkívüli súlyánál fogva, mely mintegy 140 métermázsat tesz, nagyon bajos dolog a továbbszállítása. Mar jó ideje veszdődnek vele, hogy közelebb hozzak városunk felé, hol ökrök (16—18 darab), hol pedig hengeres lüzögepek segítségével. Van nap, melyen alig vonszolhatják tovább egy pár méterrel. A püspök is már több ízben elment megnézni a templom előtti tér e jövendőbeli díszének keserves továbbhaladását. Biz sok időbe fog kerülni, míg ez a kő és párja, a mely még a kőbánya méhében várja a kiva-

gatást, el fognak jutni rendeltetési helyökre. A számukra készített talapatok egyike már elkészült és körülbelül 3 méter magas; a rája helyezett obeliszk tehát közel 10 méter magasságban fog fönyülni az ég felé.

— (Az új kaszárnya átvétele.)

Hétfőn és kedden vizsgálta át a kiküldött vegyes bizottság a Krajezar-kaszárnya telken épült új gyalogsági lakatany. Az átvétel tegnapi délután fejezték be, miről terjedelmes jegyzőkönyvet vett föl a bizottság.

— (Egy művésztelenség vége.)

Kevesen ismerték, de a műbarátok körében nem volt ismeretlen a Kaldewey Kelemen festő neve. Szegény fiú volt, úgy jött ide külföldről a Zsolnay-féle gyárba, a hol több éven keresztül dolgozott mint koncepiáló festő. Par évvel ezelőtt kilépett a gyár munkásai közül s önállóan dolgozott, miatt nem egy sikerült képét festett meg s azok árából tengette életét. A tehetséges fiatal festő a „Veréb Jankó“-nak is hosszú ideig volt rajzolója, mert a különben komoly férfiban bőszéggel csergett a humor ere is, s karikatúrái mindig tetszésben részesültek. A szegény fiatal embert, ki még nemrég főm járt, utóbbi időben szivbaj fogta el s ez pár nappal ezelőtt ágyba dobította. Kaldewey magánosan lakott a házban a hol lakása volt, s így senki sem apolta a betegesétlen, a kit pár napon át nemcsak betegséggel kínozta, hanem még az éhség is gyötört úgy, hogy majd az éhhalál szabadította meg kínjaitól, midőn végre ismerősei közül valaki véletlenül odavetődött s az aztán vasárnap kórházba szállította a sokat nélkülözött és szenvedett beteget. A kórházban hétfőn halt meg Kaldewey szívvelhűdés következtében. Tisztességes eltemetetésére, mely tegnapi délután volt, Tomank Károly vendéglős gyűjtést indított, ki maga már évek óta szánalomból látta el étellel és itallal a kereset nélkül szikkulókódó festőt.

— (A kir. tábla működésének kezdete.)

A kir. titolárblak és fölgységének szétosztásáról szóló törvény, a „Jogi szemle“ szerint, a jövő évi törvénykezési színet után fog életbe lépni, úgy, hogy az tjonnan szervezett kir. táblak 1891. szeptember 1-én kezdik működésüket.

— (Biagosch reczitátor) szombaton

este a pécsi kereskedők betegesegélyző és önképző egyesületnek nyilvánosságban német nyelvű drámai előadást tartott. A jelenlévő nagyon is gyér számú közönség ez estét igazi műveltenl töltötte el, s a reczitátor-művész minden egyes előadott programdarabját, melyek között két magyarból fordított, Kisfaludynak „Szegény tanár“ végződésű és Petőfynek „Az örült“ című költeményei is voltak, élénk tetszéssel fogadta. A művésznak tehetsége valóban több partolást érdemelne, mint a mennyi közönségünk részéről tapasztal — ha a mi közönségünk német volna; így azonban csak örülhetünk azon, hogy városunk lakóainak nagy többsége nem találja el-

nyörű szemének büvös sugara, mely egy pillanattal alatt tönkre tette minden érveket a házasság ellen s istentelen tagadóból egyszerre ájtatos hívőt csinált belőlem.

A másik pillanatban fölugrottam helyemről s illedelmes megkínáltam vele az ismeretlen szépséget. Ő egy kecses fejbőlüntással megköszönte, én föllig pirultam, de azért a följárlott helyet a garde des dames foglalta el.

Én álltam s ő állt! mellettem állt! A lovak egész közönyösen csilingeltek, a kocsis túlkölt, az ellenőr is mindennapiasán gázolt végig tyukszemekünk s tépedeste a sarga jegyeket; csak én éreztem, hogy ma lunep van, nagy lunep: egy kelő szerelem első napja!

Oh Istenem, miért nem lehet egy kettőnknek a Kálvin-terem, Muzeum köruton túl, egész a menyországig lövasutazni! Milyen szívesen fizetném a hat krajezarokat!

Mikor a kéjtuzásról hazatértem, első dologom volt eldöszekedni a negyedéves jogásznak sikereimmel, a ki kicsinylőben, sőt gúnyosan mosolygott ugyan, mikor leírtam a fátyollal és garde des dames-mal fölszerelt angyalt, de én meg vagyok róla győződve, hogy titokban szörnyen érdeklődik az én ismeretlenem iránt s

nem kevésbé irigységdik rám, ki elég boldog voltam mellette állani. Irigységét azonban elleplezte, sőt nem várt ugyalelkűséggel megmutatta az utat-módot, a melyen én, a tapasztalatlan újoncz, biztosan jászhatom és — hódíthatok.

Mert a szerelemnek az a bizonyos kelő napja, a mit előbb említettem, azóta már a delölre hágott s erősen tűzve és izzadva csalta ki belőlem azt az elhatározást, hogy vagy ő, vagy senki. S az én jogászom elhatározásomat jóakaró tanácsával (melyek mellől azonban a gúnyos mosoly sohasem maradt el) csakhamar tett érlelt s pár nap mulva a legelterjedtebb napilapnak, a Budapesti Hirnaplak kis hirdetései közt olvasták a Kárpátoktól Adriáig, hogy egy csinos fiatal ember (ez én voltam) ismerkedésre szólítja föl azt az ifjú hölgyet, a ki fátyollal és garde des dames-mal utazott vele multkor (itt a dátum az utolsó perczig ki volt téve), találkozásért esedez, de garde des dames nélkül.

S három nap mulva — oh az angyal! — rövidke válasz jött ugyanazon a helyen: „holnap este hétkor a Belle Vuenél.“ Osak hat szó, csak huszonnyolcz betű az egész és mégis mennyit fejez ki! Egy szerelmes szív boldog üzenetét, egy kelő napnak (már csak maradjunk

meg ennel a hasonlatnál) ragyogva fölesillanó első sugarát!

Oh hála annak, a ki fötalálta a nyomdát és föleg annak, a ki behozta a kis hirdetésekét! . . .

Boldogságomban össze se szánoltam azt a költséget, a mibe a czilinder, fodrász, keztyű, filozopterekhez méltóan sovány érszényemnek került, hanem levette minden földi, piszkos gondolatot, a boldog szerelem karjain és egy fiakkeren repülök a Belle Vue felé.

Mennyei gondolataimból még az sem zavar ki, hogy véletlenül egy készülő vers töredékével (a szerelem költőve tett!) akartam kifizetni a kocsis s az szörnyen indignálodva utasítá vissza a hozzá nem illő szellemi táplálékot, sőt az sem, hogy siettemben elejtettem sítapálczámat s mig azt lehajolva kerestem, úgy löktem föl egy hátulról közeledő pinczért, hogy az kezéből a porzió paprikáit az utolsó cseppig vadonat új nyakendőmre öntötte s ráadásul tányrárt is rám dobta.

S még bocsanatot sem kért a szemtelen!

Fél hattól hétig hosszú az idő; föleg az olyan paprikás nyakraválóju és rózás hangulatu szerelmesnek, mint én vagyok.

vezetét az ilyen idegeennyelv művészekben, s hogy nekünk semmiféle német recitátorra nincs szükségünk. — Mint utólag értesültünk, Biagoscch ma este újra tart előadást ugyanazon helyiségben.

— **(Orgyilkosság.)** Gyalázatos gyilkosság történt a napokban Téssány községben. Az esetet következőképp írja le levelezőnk: F. hó 3-án este többen időgáltak együtt a téssányi kocsimában; puszta cselédek, egy tyukász s néhány falusi, ezek közt Lőrincz Vincze 22 éves fiatal ember, ez évben besorozott újoncz is, ki igen elemében volt s mondogatta: két hónap mulva úgy is be kell rukkolnom, tehát mulatok. Nem is sejtette, hogy behívója már készen áll, a kocsma, a szomszédos tanítói kert s az ez előtt álló kereszt kerítéséről letépett lécezek egyikének alakjában, s hogy nem két hónap, de néhány óra múlva már be kell rukkolnia a — túlvilági armádiába. Úgy 9 órakor a kocsma előtt zivakodás támadt mesterlegények és falusi suhanékok közt. A zajra mindenki kisetett a kocsmból, melynek ajtaját ekkor a vendéglős belül bezárta, csak Strasser Mihály kömvész maradt még bent. Lőrincz a feleségek közé vegyült s bekéinti kezdé őket. Ekkor Strasser is, kit a vendéglős kieresztett, kiment s minden ok nélkül egy lécezt véve kezébe — „hát meg sem lesz csend!” fölkiáltással — hátulról leltette Lőrinczet, ki menten össze esett. Egy verző új mondja, hogy a mesterlegények bérélték föl Strassert, hogy „lássa el” Lőrinczet, mert kik maguk nem bírnak vele, pedig „szeretnék megtanítani, mert rászolgált. Anyai tény, hogy az illető orozta ütötte le Lőrinczet; mert ez, miut mondják, ha szemben történik a támadás, erős, izmos testalkatu levén, Strassert könnyen legyőzhette volna. Miután az eszméletlen kívül levő Lőrinczet haza vitték, ennek apja rögtön a bakσαι csendőr-őrsre hajtott s két csendőrt magával hozott. Ezek több tanu kihallgatása után Strassert éjjelre a feekendőtéliszterbe zárták, hétfőn reggel pedig megkötözve Baksara kísérték; elkísérték vele Hunyadi György s Lajos György uralodni kocsisokat is, kik állítólag szintén ütöttek volna Lőrinczet. Baksaról keddeu — mely nap délutánján Lőrinczet a temetőbe vitték — Szt. Lőrinczre kísérték az illetőket, kik közül Strasser igen rossz hírnél álló, rovt múltu, közveszélyes egyéniség. Mint ilyen elév vakmerő volt — mondják — elfogatás előtt és megkötözötésekor a csendőrök előtt kijelenteni: „hiszen jól van, ha be leszek is csukva, majd csak haza eresztetnek; de akkor tudom, hogy foglyútom a falut,“ a mire képesek is tartják. A hétfőn délelőtt megéjlett orvos-rendőrök vizsgálat alkalmával a boncoló járás-orvos konstatálta, hogy Lőrincz — ki e vizsgálat előtt pár órával, a nélkül, hogy csak egy pillanatra is eszméletre tért volna, kisznevedett — három ütést kapott a fejére; de már az első ütés, behasítva a halántékesontot, halálos volt. Lőrinczet sztlein s

testvérein kívül fiatal özvegye s egy kis árvája siratja.

— **(Villám által okozott tűz.)** Szalántáról írják lapunknak, hogy ott pénteken hajnalban 5 óra tájban, a nagy zivatar alkalmával a villám egy bodzafába csapott, mely közvetlen közelében volt Szaláncsánin Márk szalántai lakos szénapajtájának. A széna tüzet fogott, a szegény sokacznak tönkre ment az épülete s mintegy 12 kocsi drága szénája. Szerencsére ellenkező irányban fújt a szél, esett az eső, különben az egész falunak vége. — Fecskeendő, vasvillák, kampók, sok hordó víz és vizes kanak segélyével sikerült a szomszédos épületeket és gabonázalokat megmenteni a tűzkártól. A lakosság — a mi ritka eset — dicséretesen működött közre az oltásban.

— **(A recitáló czukorkagyáros.)** Strausz Béla, a pécsi czukorkagyáros, titokban kiváló recitátor is s szűkebb körben nagy előszeretettel gyakorolja is ezt a szórakoztató művészetet. Mint Lipikről írják nekünk, ott szombatn este a fürdőközönség előtt recitált Strausz jótékony célra, mely alkalommal a fürdő nagytermét zafulóság megtöltötte a hallgatóság s sokat tapsolt az előadónak; a fürdő igazgatója pedig az előadás végeztével rövid beszédben köszönte meg Strausznak a jótékonyág gyakorlásával ősszekötött művelőzetet.

— **(Érseki elismerés pécsi iparosnak.)** Hoppel Lajos pécsi aranyozó nemrég fejezte be munkálatait a kalocsai székesegyházban, még pedig oly sikerrel, hogy a kalocsai érsek Hoppelnek a „kalocsai érsek megyei aranyozó“ czímet adományozta. Erről Hoppel a következő levelet kapta: „Örömmel értesítem, hogy főmagasságn és főtisztelendő dr. Haynald Lajos bíbornok, kalocsai érsek örök emneucziája előadott kérelmet teljesítve t. uraságodnak a jogosítványt megadni méltóztatott, hogy figyelemmel a kalocsai főegyházmege több templomai számára mindig sikeresen és méltányos aron kiállított munkáira, különösen pedig a főtemplomban díszesen újra aranyozott székére, a „kalocsai érsek megyei aranyozó“ czímet használhassa Kalocsa, 1890. július hó 31 én. Majorosy János h. érseki helynök. (Az érseki pecsét.)“ A „Kalocsai Néplap“ szintén igen elismerőleg nyilatkozik Hoppelnek ügyes munkájáról, melyen különösen az igazi műértek dicsérei. Ime így szerzik meg a mi iparosaink egyre-másra az elismerést, a kitüntéseket — ماشol, a hol a tisztességes iparosok munkáját meg tudják becsülni.

— **(Az idei termés.)** Ózdról írják nekünk: A buza, daczára az azt 5—20% erejéig ért jégverésnek, közepes termést adott; egy 1200 ölötes föld adott átlag 9 keresztet, 20 kévéjével számítva, keresztye pedig 5 nyolczados szemet. A rozs, arpa s zab már gyengébben fizetett; a kukoriczák a hosszas szárazság kö-

vetkezében sárgulni kezdenek s nagyon várják az esőt, melynek bijjával kukoricza vajmi kevés lesz.

— **(A phylloxera terjedése.)** Dezső Miklós szőlőszert vándortanító legutóbb Bakonya és Bagota községek szőlőskerteiben konstatálta a phylloxera jelenlétét. — Ezzel kapcsolatosan Dezső Miklós fölhívja a szőlősgazdákat, hogy a kik az állami amerikai telepről vészőket kívánunk megrendelni, azok ne várják meg, míg az erre szóló megrendelési ívek ide leérkeznek, hanem megrendeléseiket levél útján vagy szóbelleg mielőbb jelenték be, mert könnyen megeshetik, hogy mire a megrendelő ívek leérkeznek, a rendelkezésre álló vészőmennyiséget teljesen lefoglalták mások.

— **(Vihar a Duna melleit.)** Az elmúlt csütörtökön d. u. nagy vihar uralkodott Duna-Szekeső környékén. A Duna hullámai ölnyi magasra verdeste a roppant szélvész; a hajómalnok mind tetemes károkat szenvedtek a csapadók vizektől, s egy malom el is süllyedt a zúgó árban, úgy hogy a bentlők csak ügyes ószáskkal menekülhettek meg. A Dunán átkelők is nagy veszélyben forogtak, a mennyiben a csolnakok szintén megteltek vízzel s minden pillanatban várhatták, hogy a vihar förtördijja őket. A szárazföldön is nagy mértékben mutatkozott a vihar ereje: a fiatalabb fák koronáit a földre csapkodta, míg a nagyobbakról ágat átán tört le s az útakon talált szekereket jobbakra öszterítte. A szélvihart nagy égiáburor kísérte; a villám be is ütött egy pajtába, mely azonnal lángba borult. E tüztől a szük udvarokon levő széna s a szomszédház is meggyulladt s csak a tűzoltóság legnagyobb erőmefeszítésével sikerült megátolni, hogy az egész utcaszor le ne égjen.

— **(Tűz a vidéken.)** A patacsi körjegyzőséghez tartozó Töttös község egy hét leforgása alatt 2 tüzesetet szolgált a napi hírek rovata számára. Levelezőnk e két tüzesetéről a következőket írja: „Anguszus eszejen Nyulás töttösi lakos háza, pajtája, cséplés alatt levő összes gabonája lett a lángok martaléka. A tűz oka állítólag vétkes és közveszélyes cselekedet, a mennyiben a nyomtatott „ágyas“ közepén vig pipázás között hajtotta a nyomtatott lovakat. A szolgabírói rendelet, mely eltiltja a a dohányzást, szépen szól ugyan, de a községi bírók ügyet mutatnak neki. E hó 6-ikán pedig az iskola- és mesterlak égett le. Nem szép rágalmazni senkit s a rágalmat legnehezebb jóvá tenni; de a mint Schmidt János tanító állítja, bizony gyzásos érzelmek lepik el az emberi kedélyt, hogy minő szemtelenségig nyíltak egyes községek indifferentsmusa a szolgabíró, nem törődömségek“ egise alatt az első, a szent ügy: a népoktatással szemben. A konyhaszegletben levő szapulókalyha vizan eregette a tüzes flutót az ugyan erős bolttives kémény sarka felé; de mit használ a boltt, az erős vastag falazat, ha a meleg, pörkölő hevű gőzös flut a rajta található repedésen keresztül a padlásra hatolt ha így az egész környezetet áttűzesítheti. S tán csoda az, ha egy kőszá szikra egyszerre csak a padlásra levő valamely éghető anyagot meggyújt s azután az egész épület földig ég? A szerencsétlenség pedig Schmidt J. szerint így történt. Két évvel ezelőtt hasonló szerencsétlenség történhetett volna, ha korán észre nem veszik. Schmidt tanító megtette kötelességét; az akkori bírónak referált a veszélyes állapotról; de ez megszokta már az iskolaépületet tanítóstól együtt községi nyilnek tekinteni. Néhány biztató szóval vélt kötelességét teljesítenek, — no meg egy vékonyka tapasszal bevonatta a réseket, de alaposan megvizsgálási s még alaposabban kijavítási elfeledte; bizonyítja a retentő tűz, mely a lakót elhamvasztotta.“ A mit ezután ír levelezőnk, az valóban vért láztó. Azt írja ugyanis, hogy a tanító, a kinek a mellett hogy mindene elégett, még egyik hajadon leánya az ijedségtől lázba is esett, — a nép a tűzbe akarta dobni — s miért? Régi viszálykodás miatt! Sürgette ugyanis a bírónál, hogy háza hiányán javítsanak; ne legyen az az ő kényelmenségre, a községnek pedig gyalázatára. De a zsugori, a könnyelmű községi adminisztrációnak a legkisebb gondja is nagyobb volt annál. S midőn a szegény tanító terhére volt a nemes kupak-tanácsnak, esze-veszett dühvel fordultak ellene, mindenféle rágalmakkal kontráztak, hogy pl. nem érdemi meg a mester, mert beltű a gyermekek fejt stb. Az ügy elkértű a

Körülmén bájos rendtelenségben kavargó a városligetbe és az onnan tóduló uri nép, köze-közbe egy fűtyülő suszterinással, vagy a zöldbe siető hét gyermekes családapával tarkítva . . . s én mindezt figyelemre sem méltatva számlálom a perczeket, a melyek a kellő nap fölírásávalól elválasztanak (csak szép az, ha az ember képletesen tud beszélni!).

Arra vetődik egy-egy filozopter kollega is s irigykedve nézi jój sorsomat . . . de én rájuk sem hederitek s türelmesen lesem a pillanatot, a mikor (legyen bár az esti hét órakor) oszlik a sötétség s fölkel a kelő nap.

S arra vetődik az én negyedéves jogászom is; ajkán az elmaradhatatlan gnyúos mosolylyal, karján egy fiatal nővel. A mint megpillant engemet, lépteit úgy, mint mosolyát megokszorozza, felém irányozza. Két másodpercz múlva mellettem volt.

S az ifjú nő, kit karján vezet, nem más, mint — ő! . . .

Az a lóvaszta szende angyal, a kit én álmaimban már kiszemeltem arra, hogy miut kelő nap derengjen életem égén, az — egy negyedéves jogászsázzal sétál!

Kövő dermedtem bámulatomban s már azon a ponton voltam, hogy torkon ragadjam

a rablót s kelő napomat visszaköveteljem tőle, mikor mosolyogva hozzám fordult s fülemből sügtá:

— Ilka jegyesem már két hónapja! A Budapesti Hirlapban a választ én irtam hirdetésre . . . Nyugodjál meg a változhatatlanságra: így jár minden filozopter, a ki jogász menyasszonyára veti a szemet.

Azután bemutatott Ilkának . . . de arra már nem emlékeztem, hogy miről beszélünk. Csak az rémlik homályosan előttem, hogy mikor zsebkendőmet akartam elővenni, hogy izadtságomat letöröljem vele, a czilinder-számla jutott kezeim közé, s én erre józanságot elvesztve, bucsútlanul elrohantam azzal a kizű tudattal, hogy kelő napom már régen másnak delel. A pinczér utánam szaladt, hogy tartozásomat fizessen ki; de kiszakítottam magamat kezei közül.

A boldog szerelem emlékeiből nincs hátra más, mint egy kifizetetlen czilinder s az a kilegítő tudat, hogy legalább a szállásadó aszszony is fölsült leányaival egyetemben.

Keserűségében most is ezen kaczag

Indigó-pinty.

szolgabíróhoz, de itt bizonyára tudtak már, hogy miképen ne adjanak rá semmit vagy csak nagyon csekélyt. Egy példát hoz föl levelezőnk: Téli ablakok voltak égető szükségessé az iskola-termen s 2 álló évig kellett a szolgabíróhoz noszogtatni, míg a községre reá parancsolt. Valóban gyönyörűséges állapotok vannak Baranyában!

— **(Erdőéges.)** Szily László alispán tulajdonát képező tormási erdőben tűz ütött ki és az ott fálhalmozva volt épületét elhamvasztotta. A kár megközelíti a 900—1000 frtot.

— **(Posta és távirda segédtsízi tanfolyam.)** A kereskedelemügyi m. kir. miniszter a folyó évben nyitandó posta és távirda segédtsízi tanfolyamokra vonatkozólag a következő hirdetményt bocsátotta ki.

A m. kir. posta és távirdánál a kezelési szolgálatra alsóbb fokozatban 500 forinttal 700 forintig emelkedő évi fizetéssel és a szabályszerű lakpénzzel a XII. díjszabályban alkalmazandó posta és távirda segédtsízi kiképzésére Budapest és Zagrábban, esetleg, kellő számu jelentkezők esetén a többi posta és távirda igazgatóság székhelyén (Pécs, Kassa, Nagyszombat, Nagyvárad, Pozsony, Sopron Temesvár) folyó évi október hó 1-étől kezdve hat hónapra tartó tanfolyamot nyitok. E tanfolyamra hallgatók felvételnek: 1. Első sorban az 1873 évi II. t. cz. 5 §-a értelmében kisebb hivatalnokai alkalmazásra igazolvánnyal bíró kizsoltált katonai alizsíték; 2. postamesteri, vagy kiadói minőségben kifogástalanul szolgált oly férfiak, kik a gymnasium, realskola, illetve a polgári iskola negyedik osztályát, vagy más iskolák megfelelő osztályát, katonáknál, kik a kezelő alizsíté iskolát végezték. 3. végre a minősültséggel bíró más férfi jelentkezők. A felvételre meg kívánják annak igazolása, hogy az illetők legalább 18-ik élet évüket betöltötték; magyar allampolgárok, a magyar illetve a horvát nyelvet szóban és írásban tökéletesen bírnak; fedhetlen előélettek, posta és távirda szolgálata restileg alkalmassak, mely körülmény közhatalosági orvos bizonyítványával igazolandó. A tanfolyam hallgatói, a kisebb hivatalnokai állásra igazolvánnyal bíró katonai alizsíték kivételével, beiratási és tandíjban husz (20) forintot kötelesek fizetni. Fölhívom ehhez képest mindazokat, kik a tanfolyamok valamelyikébe belépni óhajtanak, hogy sajátkezűleg, magyar illetve horvát nyelven írt és születési, orvosi, erkölcsi és iskolai bizonyítványokkal kellően felszerelt kérelmeket f. évi szeptember hó 15-ig és pedig a már alkalmazásban állók rendes előjáróságuk utján, a szolgálatban nem állók az illető főispán vagy polgármester közvetítésével, azon posta és távirda igazgatóságokhoz, hol a tanfolyamot hallgatói kívánják, nyújtsák be, kijelentvén folyaodványukban azt is, hogy a mennyiben kellő számu jelentkező hiányában csak is Budapest és Zagrábban tartandók tanfolyam, e tanfolyam valamelyikébe leendő felvételüket is kívánják-e? Budapest, 1890. augusztus 5-én. Kereskedelemügyi m. kir. miniszter.

A pécsi kir. posta és távirda igazgató főhivja emelől fogva mindazokat, kik nála a tanfolyamba leendő felvételre már is jelentkeztek, nemkülönbön azokat, kik ezen tanfolyamba felvételt óhajtanak és a kellő minősítéssel bírnak, hogy egyrészt folyaodványaikat a megjelölt helyen mielőbb nyújtsák be, másrészt pedig, mivel a jelentkezők számat névjegyzék kíséretében folyó hó végéig a miniszterhez be kell jeleníteni — és ettől függ a tanfolyamnak Pécsen meg- vagy meg nem tartása — azt, hogy kellően felszerelt kérvényeiket mikor és hová terjesztették be, akár személyesen, akár pedig írásban a pécsi posta és távirda kerületi igazgatónál ugy ennek távollétében helyettesenél legkésőbb folyó hó 29-ig okvetlenül jelentésk be.

— **(A száj- és körömfajás)** a mohácsi járásban is kiltűtt. Augusztus 9-én reggel jelentette a duna-szekcsői körjegyző a járási szolgabíróhoz, hogy Duna-Szekcsőn a ragadós száj- és körömfajás több esete feurforog. A szolgabíró rögtön sürgönyözött a Villányban székelő Henk Antal hatóságai állatorvosnak, ki a déli vonaton Mohácsra érkezvén, vele kiment a helyszínre. Az állatorvos az összes szarvasmarha-állományt alaposan megvizsgálván, 22 darabnál a ragadós száj- és körömfajást konstataálta. Jelenlét a dologban az, hogy e 22 drb szarvasmarhák kivétel nélkül oly tehén, melyek sem a

szigetben, sem a vásáron, sem egyéb helyen nem voltak s így valószínű, hogy a fertőzés Bátoról vagy Báltaszékről — hol a ragadós száj- és körömfajás járványszerűleg uralkodik — ruha által hozott be. A szolgabíró nyomban a legkiterjedtebben megtegte az állategészségügyi törvény végrehajtása tárgyában kiadott miniszteri utasítás 212. §-ában körülírt óvintézkedéseket a járvány lokalizálására, illetve tovább terjedésének megakadályozására.

A KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.†)

Hodie tibi, cras mihi!

Valahányszor tanított állásotól fölfüggeszetenek, mindannyiszor e megfordított latin példaszó jut eszembe. — Ma téged ér, holnap ki tudja, nem-e engem érhet a baj? Hisz az olyan könnyen megy ma már, különösen felekezeti tanítóknál: nem kell egyéb hozzá, csak tüzzöni önsze plébánosával s biztosra veheti, hogy megemlegeti azt a napot, mikor megbántotta a papot!

D. J. dráva-keresztúri r. k. felekezeti tanított a pécsi püspöki szentsékek július 11-én tartott gyűlésén állásától fölfüggesztette.

De hát egy tanító! Mi az? Semmi. Ki tördök vele? Senki. Mehet puztára akár öregbéresnek, akár eszűnek, ha valahol kell! Hogy ismét egy család lett hajléktalan, három apró gyermek kenyérgörögje földünlótva, ki nézi azt? De mégis végre a megzavart erkölcsi világrend megkívánja az elégtételt; megkívánja, hogy a büns lakoljon s így a szóban forgó tanító valószínűleg büneinek büntetését véve ez ítéletben.

De hát mi büne van, melyért így nehez, ily nagy felelősséggel járt ítéletet mért reá bíráinak igazságszeretete? Azt már a múlt évben kiküldött fejelelmi vizsgálat lett volna hivatva megállapítani; hanem, hogy az valami pozitív eredményre jutott volna, azt csak az nem tudja, kit tan legjobban érdekel az ügy.

Az egész vizsgálat csak tanukihallgatásból állott a vádolt lakasában, a melyen azonban neki nem volt szabad jelen lennie; a vádolt még ma sem tudja, mi mindennel van vádolva, mert ismételt megkeresésre sem kapta meg a jegyzőkönyv másolatát.

Vad ellen véd-kezni még az apagyilkosnak is megengedetik, sőt az állam maga hivatalból rendel védőt melléje; csak a tanítótól tagadják meg ezt.

Minden tudomása az illetőnek csak néhány pletyka, mit bagdosságra vad paraszt kent tanító-jára, kinek már megjutna a lukma fizetés s dícsőségnek tartja, buta horvát ésszel, hogy szellemi vezérét piszokkai megdöbálhatja.

A kik a dráva-keresztúri állapotokat figyelemmel kísérik és ismerik, azoknak minden erkölcsi igazság-érzetük fölháborodik azokon a vextraturák és zaklatásokon, miknek az oda való tanító már évek óta ki van téve s ezért egyáltalán a fölött is vajmi kevésbé csodálkoznak, ha ingerültsége folytán olyasmire engedte volna magát ragadtatni, mely talán a fősőség iránti tisztelettel nem teljesen egyeztethető össze; de a bírónak még akkor is oda kell magát képzelnie a vádolt helyzetébe s megfontolnia azt, hogy mit tett volna ő ennek helyzetében, ha fősősége részéről nem tapasztalt volna egyebet, mint bujtozást a hívek közt. Ha néha napján mutatott is barasagos arcot a fősőség, ez csak azért volt, hogy mosolygó arccal betolakodjék a tanító családi szentélyébe, s midőn az annak védelmére kel, a fősőség boszút esküszik s becsújától vezéreltetve kész elmenni akár a legszűkebb végtetekig.

Azonban az ítélet már ki van mondva s most még csak az van hátra, hogy a miniszterium elé terjesztészekkel megerősítés végeit. Mit fog vele tenni a kultuszminiszter ur, azt nem tudjuk, csupán azt kérdjük az illető bíráktól, kik oly könnyedén — talán rosz információ alapján az ítéletet meghozták, — hogy van-e tudomásuk arról, miszerint létezik egy szentesített 1868. évi XXXVIII. t.-cikk, melynek 138. §-a azt ez áll: „A tanítók élethosszáig választatnak és csupán súlyos hanyagság, erkölcsi kihágás, vagy polgári büntény

miatt mozdíthatók el a tankerületi iskola tanács ítélete folytán.

Most már csak arra vagyunk kíváncsiak, minő bünt követtelt el az illető tanító? Vagy az ellene vádként fölhozott pletykák melyike minősíthető súlyos hanyagságnak, erkölcsi kihágásnak, vagy polgári bünténynek?

Nem vége ez az iskolák részére előírt tananyagot? Hisz nagyságos Szeifricz egyházmegyei volt tanfölygyelő ur röviden a fejelelmi vizsgálat előtt látogatta iskoláját s t a n u előtt nyilatkozott akként, hogy az illető tanító iskolájával meg van elégedve. Ugyazint az iskolai igazgató is hasonlóképp azt mondta, hogy évről-évre jobb. Figyelembe véve, hogy a lakosság horvát, a tanúvele magyar s azt, hogy a kir. tanfölygyelő is éveken át kielegítően találta a haladást. Arról pedig, hogy képes e tanítai — nem íleletes itémi a dráva-keresztúri iskolaszék, melynek egyetlen tagja sem járt soha iskolába — erről szólnak végzett tanulmányairól szerzett okmányai, vagy pedig milyen oklevele van, azt már akkor tudták, mikor megválasztották; ha pedig kitűnő képességűt akartak, akkor meg minek választották eiségséges képességűt.

De talán erkölcsi kihágást vagy közbotrányt követett el? Talán újhold vasárnap délelőn hordatta össze zabját, vagy gözgépet szállított vasárnap délelőnt? Vagy talán ő is azt mondja fizetőinek, hogy „fojtsd meg évek óta betegeskedő anyadát, akkor nem fogsz jövvőre érte lukmáznai?” Vagy talán már töle is ugy szókött el a leányescléd, hatra hagyva nemcsak a bérét, de még rubáját is? Vagy talán az iskola vagy templom pénzéből fizette valamikor ílelétek és egyenértékű adóját? Vagy talán ő is hamis bizonyítványt állított ki vagy ígért akár tizet is adni? Vagy talán ő is misé alatt föl szokott itegeitni a karzatra vagy lemosolyogni? Vagy talán valami kötelezettséget penza vett föl, mit azután a kitűzött időben nem teljesített? Vagy talán hitelbe alkudott ki 64 l. bort s hitelezőtől egy év után 8 frt 32 kr. helyett 5 frt 76 krral és egy esomó válzókat kifejezésével elégitette ki? Vagy talán mást rágalmozott, gyalazott, izgatott valaki ellen? Vagy talán más feleséget csabította el, vagy más eselédét hitva magához szolgaltatta? Vagy talán vad-orokkál áll összekötötésben? Vagy talán temetés elől mulatni ment? Vagy talán a feketé lábú rézét böjti edelnek valija? Vagy talán megbízás nélkül ő is mas jaraudóságot szedte be s a nagy sietség miatt nem ért rá pontosan beszámolni? Vagy talán ő is már egy-két családapát fosztott meg biztos állásától? Vagy talán csupán nev-alairászt fizetést követel a szegény eselédőtől, özvegytől? Vagy talán elhuzza eselédjének, munkásának fuvarosának bérét? Vagy talán ő neki is szemébe mondatta a községi bíró számtalanok előtt, hogy „zsarnok”? Vagy talán éjfélt után részegen valahol ő is be akarta törni számaözvegy kocsmárosnára az ajtót? Vagy talán már őt is kidobták a csapáséből? Vagy talán részegen szállították haza? Vagy talán tárgonezva toltatta magát az utcán? Vagy talán unalomból ő is be szokott rugni és este revolverrel lövöldözni? Vagy talán Szent-Márk napján a körmenet alkalmával részegen dölt be a megszentelt buzuba? Vagy talán dorbézolt botrányosan valami nyilvános mulató helyen, palaezok dördelt, cigányokkal, éjféli örökkel leitta magát hajnalhasadtakor s aztán ugy ment talán misére is? Vagy talán mesterlegényekkel akart az utcán pofokodni? Vagy talán más büntet tartagatta? Vagy talán sok masteleket eselédtek?

Nem, ezt mind nem tette ő, haem mások, olyanok, kik vizet és börtöt prédikálnak, de ő maguk bort isznak. Ezek tapasztalásból is ismerik azon magyar közmondást, hogy: „kányaa a kanyának nem vajja ki a szemét,” de ezek ellen nincs ám fejelelmi vegyes vizsgálat ordelvele s talán nem is lesz.

Talán polgári büntényt követett el? Talán gyujtogatott? Hamisan esküdött talán? Vagy csalit, sikasztott talán? Mert ezek polgári büntények, de akkor is előbb a polgári bíróságnak kellene őt elmarasztalnia; ez sem történt.

De hát mik a bünei? Gyarlók vagyunk s a napban is látni foltokat, térjünk rá valahára ezekre is, melyek körülbelül a következők:

Állami tanító-képezésben végezte tanulmányait, ott nyerte oklevelét, mit különben már akkor is tudhattak, mikor megválasztották.

†) Ezen rovart alatt megjelentek nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

Bűne az is, noha 1885-ben a szentszék által meg lett ítve, hogy járandóságaival, követeléseivel ne csináljon békétlenséget a tanító, mégis a rá következő évben a tanító szolgatésői folytán hat zsandarral szedte be a szolgatésői exekuczióként több évi hátralékos járandóságait.

Bűne az is, hogy 9 ik éve már, hogy betöltötte állását, s maglan sem szerzett iskolájába feszületet s taneszközöket a saját költségén.

Bűne az is, hogy az egyházmegyei hatóság által kidolgozott végett föladdott tételeket „tanítóhoz illő buzgalommal és szakértelemmel” dolgozta ki tavaly, mint ez az ugynevezett körlevelében megnyomatva van; mégis alkalmas volna ő púztára lajdnak vagy akár öreg beresnek is, lévén fogalma a gazdaságról is.

Bűne az is, hogy az 1868. évi XXXVIII. t.-cz. 141. §-ában az van, hogy „A felekezeti iskola-tanítók az isteni tiszteletet és temetésen segítőkzhettek”; ő mégis mindannyiszor, a hányzor plébánosa fölszólította, ifjút és aggot eltemetett pap nélkül.

Nem tart ingyen litániát saját harmonium-jával. (Rettenetes bűn!)

Felekezeti tanító lévén, nem oktatja a más vallásnak gyermekeit ingyen.

Nem tud horvátul. (Égbekiáltó bűn!)

Elfeledte egyszer, hogy mikor is jár le a plébános ur váltója a takarékbán.

Nem kérte föl a plébánosát fia születésekor komának, noha az jóval előbb maga ajálkozott ilyenül.

Hancm mikor plébánosa nemtelen ezáltal betolakodott család szentélyébe, ő annak elejét veendő, barátságát fölmondotta. Történt ez már másokkal is.

Fürdés alkalmával a homokkal dobálózó ködö káplán vissza merete dobni homokkal és nem kenyérről, a mikor is a káplán meg ott a Drava partján, az iszap lekaparása közben megfogadta, „hogy ha a plébános nem tudta kitenni ezt a tanítót, majd kiteszi ő.”

Hogy vasárnapi iskoláját végezve, nem futott templomba.

Bűne az is, hogy templomban kollegáját vagy más jó ismerőst köszönteni merete még mise előtt.

Hogy még a fegyelmi eljárás előtt ki mert horvátjaival egyezni a 9 évig pertárgyat képezett földmunkákra nézve, de azt be nem jelentette jóváhagyás végett.

Hogy a Gyűdre menő bucsusoknak valaha azt mondotta volna: „No, csak menjetek Gyűdre, majd ad a szűz Maria ott gyereket.” (Három taun eskü alatt igazolja e vádat s mind a három szerencsésen háromteleken vallott a hely s idő körülményeire nézve.)

Az iskolás lányokkal udvart sepertetett, kertet gyómláltatott iskolaidőn kívül, meg a plébános ur gazdasásonján selyembogarái részére még szederfa levelet is szedtetett.

Nem is olyan régen volt, mikor a plébános ur megkeresésére ennek réparit szedette föl s tisztította meg nagyobb taunközeleivel iskolaidő alatt.

Hogy egy ragadóskézli szomszédjának és összes övének megtiltotta, hogy barmiert is udvaraba jöjjenek, a miert meg ez csupa vízszout-szivességből eljött nagykoru fiaival taunbizonyoságot tenni.

Ha ezekhez hozzá vesszük, hogy a fegyelmi vizsgálat során a plébános ur azt mondotta a tanítónak: „Adok én magának akár még tíz jó bizonyítványt is, csak mondjon le a llásáról és menjen el innen máshová” s végre ha kissé gondolkodunk azon horvát ember vallomásán, ki a vegyes bizottság előtt, fűszolagabiró, szolagabiró, esperes-plébános s körjegyző urak hallatára azt merete mondani, hogy „rosszabb ez a mi tanítónk még a szigetvári uraknál is,” noha ez nehezen lesz a jegyzőkönyvbe fölveve, de megtörtént. Mikor még az is baj, hogy a tanító szüniidőben az épület folyosójára rakatja szarítás végett kolompériját és esős időben ott fosztatta meg felesével kukoricáját.

Ezekből itélve elég bűne van szegénynek, hogy csakugyan meg kell emlegetnie azt a napot, a melyen megbátotta a papot.

Ezek a szaraz köznapi tények! A ki ezek közül egyet is átoltas mosolygas nélkül, abban nincs egy szikrányi humor, annak a torkáig

nőtt az epéje s az végre nem ismeri a helyzetet, a tény állását.

Emlegetnek még hivatalos személyek iránt elkövetett illetlen magaviseletet, máskép gombáskodást; de ez nem tartozik a fűszentszék hatáskörébe; ilyen ellene, mint tanító ellen, vádul el nem fogadható.

Ha szerintünk az igazság asszonyának szeme a régi időben be is volt kötve, ma már, a XIX. században, meghaladott állapont az s nagyon is szükséges, hogy fölnyissa szemét s iparkodjék látni s legelősebb látással néha ne restelje azt a fáradságot, hogy a szentesített törvények §§-ait is átnezze.

Az egészben csupán csak azt esodáljuk és sajnáljuk legjobban, hogy főt, Keresics Ferencz lakocsei esperes-plébános miniszteri és tankerületi iskola-látogató ur is ez lgyben oly álláspontra engedte magát lovaltani, melyet mi egyáltalában nem tudunk összeegyeztetni eddig az egész tankerületben elismert igazság-szeretével.

—r.—n.—

CSARNOK.

Ártatlanul.

— Elbeszélés. Irta Karay Anna. —

(Folytatás.)

Herbert végtelen szomorúsággal nézett reá.

— Ez azt jelenti: — kívül tágasabb. . .

Megértettem. Oh Henriette, hát nem tud nekem megbocsátani?

— Miért? Azért, mert azzal az ékszerrel — megalizott: oh lgyje el, én önök azért csak a legforróbb közsönnettel tartozom. — Tudja, nincs az a földi hatalom, nincs az az akadály, balsors és szenvedés, mely a nő szivéből az igaz és mély szerelmet ki tudná oltani — de ha meg-alazza az, a kit szeret, mint a gyertya lángja egy szélrohamra, rögtön kialszik. . .

— S az öné kialudt. . .

— Tudja — folytatta Henriette nem figyelve reá — minden nőnek van egy gyémántján is ragyogóbb ékszere, a női büszkesége. Az a nő, a ki olyan ékszert, mint az öné, magára föl tud öltetni, azzal csak azt bizonyítja világsau, hogy azzal a másik, fényesebb ékszerrel már — nem rendelkezik. . .

— Oh Henriette — susogá Herbert arczára tapasztva kezét — olyan nagyon, nagyon boldogtalan vagyok!

— Engem nem vádolhat vele, hogy én tettem azzá. Ha valakinek vádra, szemrehányásra van oka, úgy az inkább én lehetek.

— Ha tudna meennyit szenvedtem érte! Ha tudna, hogy egy perze nem volt életemnek, melyben megszüntem volna szeretni, imádni őt! Imádtam akkor is, midőn méltatlannak hittem reá Örültként eldobtam magamtól a világ leg-ragyogóbb gyémántját, míg az enyém volt, az ön szivét Henriette és most, hogy más fölvette, hogy a másé, úgy érzem, hogy meghalok érte. — Ne, ne emelje föl tiltakozva kezét, hallgasson meg engem Henriette! Ne vonja össze homlokát, hadd mondjam el, hogy szerettem szivem, lelke mélyéből akkor, midőn még jogom volt hozzá szeretni őt — és most, hogy többé nincs hozzá semmi jogom, most még szászorta jobban szeretem!

— Miért mondja ezt el nekem? Akkor, régen, boldoggá, nagyon boldoggá tettek volna e szavak, most csak keserűséget okoznak és sértenek. . . Mert a szerelmi vallomás, mely a leányt fölemeli, az asszonyt lealazza. . . Ne alázson meg engem újból.

— Oh nem akarom én megalázni Henriette! Isten a tanum, hogy úgy nézek öre, mint az oltárra, feszületre. lgyje el, hogy jobban, tisztábban imádom, mint a gyermekek az angyalokat imádják. Hallgasson meg. Én nem élnék, nem tudok élni örökre elszakítva öntől. Hallgas-

son meg. Engedje föllobbani szivében a régi szikrát, melyről nem tudom elhinni, hogy végképpen kihunavadt. Hallgasson meg, váljék férjé-től el és legyen az én nőm. . . Nekem régibb jogom van öhöz, mint ő neki, — váljék férjé-től el, hisz mind a ketten reformátusok, oly könnyen fog menni az egész. Oh Henriette, Henriette, hallgasson meg, váljék férjétől el, ne üzzön a kétségbeesésbe, az örületbe, a halálba!

Herbert összekulcsolta két kezét és oly mondatatlan esdeklő fajdalommal nézett Henriette, hogy az egy percig nem tudott neki felenni.

Majd fölsóhajtott és halkan így szolt:

— Késő, késő! Az a virág, mit eldobott magától, most méltóbb férfi keblén virul, mint az öné volt. . . Azt mondja, váljék férjétől el és legyen az öné. Váljék el tőle és mondjam, hogy engesztelhetetlenül gyűlölöm őt, ki megérdemli, hogy térden állva imádjam. . . Mondjam, hogy engesztelhetlenül gyűlölöm azt a férfit, ki midőn ön ártatlanul, pusztá szeszélyből, kishitűségből, oda dobott a világ gyönyörű-czajakának és aljas gyanúsítgatásainak — bizalommal a keblére ölet. . . Mondjam, hogy engesztelhetlenül gyűlölöm azt az embert, ki kezébe tette életét miattam, kit ő bizonyára sem oly rég, sem oly igazán nem ismerhetett még, mint a hogy ön ismert, ki kezébe tette életét egy gazember néhány lealzó szava miatt, melyről még csak hatartalan bizalma folytán hitette, hogy az nem igaz. . . Mondjam, hogy engesztelhetlenül gyűlölöm azt a férjet, kinek mióta otthonába hozott, az én jöletém s boldogságom az első és legszentebb ezéja — és váljék tőle el és mondjam, hogy engesztelhetlenül gyűlölöm, midőn megérdemli, hogy térden állva imádjam. . .

Henriette arcaza lévtől tüdőt laugolt, karesu alakja szinte fölmagasultnak látszott Herbert bámuló szemei előtt.

— És mindezt kiért tegyem? — folytatta Henriette. — Önért. . . Önért, ki évekig apolta, fejlesztette egy gyermekleányka szivében azt a kis növényt, a melynek neve „első szerelem” — s midőn a legszebben virult, midőn keblére kellett volna tűznie, oda dobtá a porba és szivtelenül otthagya. . . Otthagya, hogy az utolsó csöcsök is kikacaghasson fölötte és találgathassa, vajlon miert hagyhatta oly rögtön el? . . . Elhagyjam őt önért, kinek nem volt annyi bizalma hozzám, mint egy porszem a végtelenben, ki annyira nagylelkű volt irántam, hogy inkább hitt egy ábrat, egy moecos jellemű ember boszujának, mint az én hűséges, őszinte, ifju szivemnek. . . És elhagyjam őt önért, ki elég vakmerő volt ezéja eszközüél egy gyémántos ékszert választani és ezáltal engem, a kit szeret, a kifestett arca balettánczosok köze aláozni. . . Oh milyen kicsiny, kicsiny ember őn az én férjem mellett, kire büszke vagyok!

— Legyen irgalommal Henriette, ne beszéljen nekem így tovább. Ah mi haszna, mi haszna büszke rá, mikor — nem szereti! . . .

— Ki merete önnék ezt mondani? — kiálta Henriette villámló szemekkel. — Bizonyal az a „jóbarát,” kinek kezében ön nem egyéb, mint egy darab viasz, melyet kénye kedve szerinti formára gyúr. — lgz, midőn névévé lettem, még megmaradt egy árnyék a szivemben, melyet nem voltam képes önnék kivetni, — sötét árnyéka önök. . . Most már nincsen ott több semmi árnyék. Egyfelől férjemnek a férfi jellem összes fényétől s a mindent fölaldozó, igaz szerelem sugárától ragyogó alakja, — másfelől az ön gyémántjainak a csillogása végkép megsemmisíté. . . Most már nincsen ott semmi más, csak a boldogság szelid dertje s az ön sötét árnyékának helyén a hitves szerelmének csöndes,

nyugodt, de örökké égő Vesztu tüze... És azóta, hogy többé soha ne férhesse oda, egy őrt állítottam szívére ajtajába, egy talizánt tettem reá, mely megvéd minden gyengeségtől és a mely elűzi őnt onét mindenkor, mindörökké...

És kivonva kebléből egy fehér borítékot, kivette belőle férje arczképét és oda nyújtá azt Herbert elé.

— Ime nézze. Ez az a talizmán, ez az a férfi, kit én önrélt el nem hagyok soha!

Herbert megsegélyentülve, megsemmistülve hajította le fejét.

— Késérten megbűntetett a sors és keserűen megbűntetett a multért ön Henriette. Megölte, semmivé tette lelkemet. Lélek nélkül élni lehetetlen, nekem tehát nincs más tenni valóm, mint hogy semmivé tegyem ezt a nyomorult testet is... Igen Henriette, ön e perczben halálot mondotta ki... Isten önnel! Örüljön és vigadjon, ha tud, sirom fölött, ne háborítsa boldogságát az én véres árnyam...

Ezzel fölzakatá az ajtót, a küszöbön megbömbölyt valami sötét, alakatlan tömegben, reá sem tekintve ugrotta keresztül és mint az örült elrohant.

IX.

Ezalatt Ákos a casinóban levette felső kabátját és kalapját egy asztalhoz tlt s elmerülve olvasgató a lapokat. Lassan beesteledett, meggyújtották a csillárokat, midőn a szolgáló hozzá lépve így szólította meg:

— Egy úr kéri ott kívül tekintetes urat, legyen szives egy perczre hozzá kimeenni, mert nagyon fontos közlendői vannak.

Ákos gyanútlanul fölállt s szivarját az asztal szélére téve, úgy a mint volt, kiment.

Metsző, jéghideg szél csapta meg, midőn kilépett, mely orkászertü zúgással száguldott végig az utcán. Csunya idő volt. A délelőtti jeges záport most dühögő szél követte, mely leszakítással fenyegette a házak fedelét s eszevesztettül lobogtatta a gázlámpákat. — Egy állig köpenybe burkolt alak lépett elé.

— Mit kíván tőlem uram — kérdé Ákos a hidegtől meborzadva — kérem siessen vele, vagy pedig fáradjon be, mert az idő nem épen alkalmas itt a beszélgetésre.

— Oh bizonyára nem leszek hosszadalmas, csak arra kérem, legyen szives elfogadni és elolvasni — ezt. — Ezzel egy összehajtott papírszeletkét téve Ákos kezébe, sietve otthagya.

Ákos odaállt a lámpa alá és közömbös arccal nyitotta szét a papíroszt.

— Uram! — Menjén rögtön haza, ha látni akarja, hogy neje távelléte alatt mivel szokta idejét tölteni. Sok szerencsét eger erő szarvaihoz!

Velökig ható ördögi gúnykaczaj fejezte be e sorokat s néhány siető lábdobogás, melyekre Ákos magas, erős alakja mint egy falevél megzakodott... Odakapott oldalzsebéhez és görcsösen kezébe szorítva éles vadászkését, az orkánál is vadabban, sebesebben kezdett rohanni, hajadon fővel, könnyű nyári kabátban hazafelé.

Megismerte az ördögi gúnykaczajt. Egyszer hallotta már, akkor egy vérző, de nem halálos seb követte, — most megkapta azt az ígért másikat sebet, mely nem vérzik, mégis — halálos...

Ákos rohant, rohant, mint az eszevesztett és mégis érte, hogy gyorsabbak nála a csigák, — soha ily hosszú nem voltak neki az utcák, soha ily hosszú a gyalogut, mely a suhogó erdő mélyében otthonához vezetete.

Zúgott, búgott a reneteg, a fehér levell nyírfák mint óriási fehér kísértetek hajladoztak felé, Ákos lihegve, el-elfulladva rohant lobogó hajjal, izzadságtól gyöngyöző arccal, rózsafaktól körített háza felé. Ugy érte, hogy végképen kimerült, midőn végigfutott a folyosón;

a küszöbön megállott, hogy egy kissé lélekzetet vegyen, de e perczben meghallá ott belül azt az idegen férhangot, — ez megadta a kegyeleműdést... Ugy érte, hogy arra a hangra minden csepp vére megfagy, minden tagja elzsibbad és megmerevül, oda rogyott a földre...

E perczben fölárult az ajtó és az ő testében megbömböly Herbert rohant ki.

Ákos mint egy fölriasztott oroszán ugrott föl a földről és egy ordítással, mely nem is volt emberi, berugva a szoba ajtaját s éles vadászkését markolatig neje szívébe döfte...

Henriette egy hang, egy sikoltás nélkül omlott a földre. Vére magasan szökelt ki tártongó sebéből s vastag erekben folyt végig a padlón szőnyegén. — Egyszerre megmozdult... egy kissé fölemelkedett... odaszorítá keskeny fehér kezét a halálos sebre keblén... ajka felnyílt és beszélni erőlködött, de csak ezt az egy szót volt képes alig hallhatóan susogni: — Ártatlanul... Aztán visszarogyott és meg volt halva...

Ákos már alig hallotta azt az egy szót, kitémolygott a házból és odavetette magát arccal a földre, a rózsaszirmokkal borított fűre és zokogott, zokogott oly kinosan, oly szenvedélyesen, hogy nagy erős teste minden izben vonaglott göröcsösen...

Tehát mihaszna csufolódott a férfi könynyel, — a legkeserűbb neki jutott... Tehát még sem volt az ellenök biztosítva, sirnia kellsir, Henriette miatt — és szígyénben...

Azért volt hát egy idő óta Henriette olyan boldog, oly vidám — ő még azt hihette, hogy mindent feláldozó szerelme tette azzá!... Azért hízelt hát oly macska módra, hogy elhárítsa magáról a gyanut...

Oh hát lehetséges az, hogy a sátán a gyalmezben jár!?

Ákos mint egy halálra sebzett oroszán vergődött a földön.

— Mit érdemel az ilyen asszony? — Nem érdemi meg, hogy a temető szentelt földjében porladjon el együtt a jókkal, igazakkal; nem érdemel koporsót, szembfödelt, azt érdemi, hogy a hollók, vadak hordják széjjel husát és farkasok rágják szét csontjait... Ah kévs, kevés az ilyen asszonynak egy halál!

Ákos fölugrott, bement a házba s kiemelve a vértörséből a holtat, vonszolni kezdte be az uttalan renetekbe. Vonszolta, vonszolta maga után, a tuskék, bogok szétbontották Henriette dus haját s az végig seperete a földet. — Ákos végre megállt. Széthányta a lábnyúlát magasabb lehult falevelet és bele temette a hullát, ráposított...

— Nem érdemled meg a temető szent hantjait, ha engem, engem a ki vedszentjeként imádot, ily nyomorultul meg tudtál csalni, — nem érdemelsz koporsót, szembfödelt, ha engem, engem, ki az égbe emeltel volna föl, ily szörnyű módon meg tudtál alázni!

Aztán hirtelen oda kapott szívéhez, ráborult a megtaposott halomra és zokogva, hörögve csökölgatta a faleveleket...

— Henriette, Henriette, oh mivel érdemltem meg tőled ezt!

Aztán ott hagyva a hullát a vadaknak, elment haza.

(Polyt. köv.)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Veritas. Pécs. Azonnal tudassa velünk uevét, miután a szerkesztőséggel nem lehet bújósdi játszani. Nekünk tudnunk kell, kitől jönnek a tudósítások, más nem fogja megtudni tőlünk. Névtelenül nem fogadhatunk el közleményeket.

Gabona-arjegyzék

Pécs az. kir. városában 1890. évi augusztus hó 9-án tartott helyi vásárán.

Az árak mértékárként számítottak.

Búza) őzi	6 fr 90	—	fr	—
) tavaszi	—	—	—	—
) új	6	80	6	50
Közöze) ó	—	—	—	—
) új	5	80	5	60
Rosa) ó	—	—	—	—
) új	5	60	5	50
Árpa) őzi	5	20	—	—
) tavaszi	6	60	6	40
) új	—	—	—	—
Zab) őzi	6	—	5	90
) tavaszi	—	—	—	—
) új	—	—	—	—
Bükköny Repce) széna	—	—	—	—
) új	—	—	—	—
Kukoricza) ó	6	—	5	80
) új	—	—	—	—
Széna) ó	2	80	2	50
) új	—	—	—	—
Szalma) ó	2	30	2	—
) új	—	—	—	—

Kínlat: erős (mindegy 600 gabonaköcsi volt a piacon.)

Laptulajdonos: Felelős szerkesztő: **NAGY FERENCZ** **HAKSCH LAJOS.**

NYILT-TÉR.†)

Nyilatkozat.

A „Pécsi Figyelő” f. é. 51 (64)-ik számában T. Máté Balázs ev. ref. lelkész ur a nyilt-térben ismét rettenetes módon támad, zaklat, sérteget, rágalmoz stb. Ő ezt az utat helyesnek találta annak, mire én felszólítottam, hogy bizonyítottan ellenem, vagy hogy tévesen uton, vagy pedig (mint paphoz és művelt emberhez illik) a becsület és tisztesség útján szerezen elégtételt. S én akár őt, akár megbízottait, mivel az adatok a kezemből vannak, készségesen meggyőződtettem volna arról, hogy nyilt-térben foglalt állításai minden alapot nélkülöznek. T. Máté Balázs és Jakab Ferencz közti ügybe, — mely még februárban volt — csak ő rántott bele engem félév után. Végül kijelentem, miszerint a sajtó per t megindítottam.

E becses lap tisztelt olvasó közönsége előtt kötelességemnek tartottam a fentieket kijelenteni.

Maradtam tisztelttel

Siklóson, 1890. augusztus 11-én.

Rédei Károly,

a „Siklós és Vidéke” szerkesztője.

Köszönet-nyilvánítás.

Fogadják mindazok, kik felejtettek le emlékt, Istenben boldogult leányunk

Jilly Lujza

elhunytá alkalmából részvételtet tanúsítani szivesek voltak, ez uton halás köszönetünket.

A gyászoló család.

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget **A szerk.**

2933. sz.
tk. 1890.

Árverési hirdetés.

A dárdai kir. bíróság mint tekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a m. kir. államkincstár végrehajtónak Varga Pál és neje Rajki Teréz bodolyai lakosok végrehajtást szenvedők elleni 80 frt 31 kr. tőkekövetelés és járuléai iránti végrehajtási ügyében a dárdai kir. bíróság területén levő Bodolya községben fekvő a bodolyai 335 sz. tjkvben felvett 1373 1239. hszsz sz. 0/6 alpereseket illető felére 740 frtban az árverést ezennel megállapított kikialtási árban elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlan az **1890. évi szeptember hó 12 ik napján d. e. 10 órákor Bodolya községben a bíró lakásán** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási aron alól is eladatulni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10 százalékat vagyis 74 forintot készpénzben, avagy az 1881: LX. t. czikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Dárdán a kir. bíróság, mint tekkönyvi hatóságnál, 1890. évi június hó 22 ik napján.

Balasko János,
kir. bírós.

Eladó

Pécsett, az indóház-utczai 21. számú

emeletes ház,

mely még 6 évig adómentes és 7% felül jövedelmez.

Bővebb felvilágosítás ugyanott az emeleten szerezhető.

8838. sz.
tk. 1890.

Árverési hirdetés.

A pécsi kir. törvényszék mint tekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Rogosinszky Gyula végrehajtónak ifj. Graits József és társai végrehajtást szenvedők elleni 107 frt tőkekövetelés és járuléai iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék területén levő Pécs szab. kir. város határában fekvő, a pécsi 6156 sz. tjkvben felvett 1695 b. hszsz. házhelyre az árvevett 750 frt ezennel megállapított kikialtási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan az **1890. évi augusztus hó 28-ik napján d. e. 10 órákor a kir. törvényszék árverési helyiségében** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási aron alól is eladatulni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10% at, vagyis 75 forintot készpénzben avagy az 1881. évi LX. t. cz. 42 §-ában foglalt s jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A pécsi kir. trvszék mint tekkönyvi hatóság Pécssett, 1890. évi június hó 7 ik napján.

Bogyay Pongrácz,
kir. törvénzségi bírós.

Ellátást keresek

uri családnál **egy joghallgató** számára. Fő kellekék: **világos, egészséges lakás és jó koszt.** Szíves ajánlatok keretnek Török-Becsére (Torontálm.) küldetni.

Szerdahelyi Adolf.

Hirdetések

igen előnyös áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

A LEGJOBB CZIGARETTA-PAPÍR.

Nem üres reklám, hanem a tudomány legelőkelőbb személynységei által bebizonyult tény, hogy a

„LES DERNIÈRES CARTOUCHES“

cigaretta papír **BRAUNSTEIN FRÈRES** gyárából (Páris 65 Boulevard Exelmans) a legkönnyebb és legkitűnőbb.

A kereskedelemben előforduló különféle jobb cigaretta-papíros előkelő tudósok által **összehasonlító vegyelemzésnek** alávetettek, úgy Dr. Pohl, a bécsi vegytani egyetem tanára, Dr. Liebermann tanár a budapesti állami vegytani állomás főnöke, újabb időben dr. Soyka Hygienie tanár a prágai német egyetemen és mindezen összehasonlító vegyelemzések mindenkor azon eredményt adták, hogy a **BRAUNSTEIN FRÈRES** czég cigaretta-papírosa a legfinomabb és legjobb.

Valódi csak azon papír, melynek etiquettejé mellékelt rajzhoz hasonló és **BRAUNSTEIN FRÈRES** czéget viseli. Ezen czég cigaretta-papírjával minden esomág anyyi lapot tartalmaz, a mennyi az etiquettjen följegyezve van.

A g y á r

BRAUNSTEIN FRÈRES

czég alatt **Bécsben I. ker., Schottenring 25. sz.** rakart tart cigaretta-papírjai és cigarettá-nüvelői elarusítására.

Valódi francia cigaretta papírunk „Les dernières Cartouches”, valamint valódi francia hüvelyeknk „Les dernières Cartouches” papírból, melynek minden doboza Brausteín Frères czéget viseli, Pécssett **ALT** és **BÖHM** meg **REINFELD A.** uraknál kapható.

A cs. és kir. kiz. szab.

Herzog Sándor gyárai, Bécs, I., Graben, Bräunerstrasse 6.

szállítanak elismert legjobb minőségű

Mosógépeket,

(Strakosch és Poner szabadalmazott)

facsarógépeket,

ruha-mángolókat,

vasalógépeket

sat.

Csatorna-zárakat,

önmozgású,

legjobb védelem

áradás ellen,

patkányokellen,

csatorna-bűz ellen.

Meidinger-kályhákat

egyszerű és díszes kiállításban.

szabályozható

töltő-kályhákat,

Caloriférest,

központi fűtéseket,

szellőztető készülékeket.

Eladás jótállás mellett. — Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.

3487.
ki. 1890. sz.

Pályázati hirdetés.

Baranya vármegye pécsváradai járásához tartozó **Bozsok és Szebény** községek szövetkezetéből álló s nyugdíjazás folytán üresedésbe jött

bozsoki körjegyzői állásra

az 1886. évi XXII. t. cz. 82. §-a értelmében ezennel pályázatot nyitván, felhívom mindazokat, kik ezen, — szabályrendeletileg 929 frt 18 kr. készpénzfizetés, szabadlakás, 40 frt utiátalány, a 2400 □ öl szántóföld hasznélvezetével **javaldalmazott**, s folyó évi augusztus hó 21-én Bozsokon délelőtti 10 órákor a körjegyzői irodában szabályszerű választás utján betöltendő — állásra pályázni óhajtának, hogy az 1883. évi I. t. cz. 6. §-a értelmében felszerelt, egyuttal a hivatalos magyar nyelven kívül a német nyelv ismeretét is igazoló kérvényeiket **hozzám folyó évi augusztus 20-áig** annnyival is inkább adják be, mert a később beérkezetteket figyelembe venni nem fogom.

Pécsváradon, 1890. évi augusztus hó 4-én.

Seh Károly,
főszolgabíró.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Asztalos János végrehajtónak Novakovits Mihály végrehajtást szenvedő elleni 47 frt 32 kr. tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék területén levő Pécs szab. kir. város határában fekvő a pécsi 3131. sz. tjkvben felvett 6820. bszsz. fekvőségre 188 frt a pécsi 3167. sz. tjkvben felvett 7066. bszsz. részletre 189 frt a 6528. a) 5. bszsz. részletre 177 frt a 6528. a) 4. bszsz. részletre 53 frt, a 6528. a) 1. bszsz. 96 frt kikialtási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok 1890. évi augusztus hó 30-dik napján d. e. 10 orakor a kir. törvényszék árverési helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10°/_o át, vagyis 18 frt 80 krt, 18 forint 90 krajczárt, 17 frt 70 krt, 5 frt 30 krt 9 frt 60 krt, és 2 forint 55 krajczárt készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság Pécsen, 1890. évi június hó 13-ik napján.

Bogyay Pongrácz,
kir. törvénzéki bíró

„CONCORDIA“

első pécsi temetkezési vállalat
Kis-tér 11-ik szám.

Van szerencsénk a nagyérdemű közönség tudomására hozni, miszerint a legvalóatosabb ravatalozások felállítására — temetések rendezésére, — ugy a halottak szállítására létesített üzletünket újabb átalakítások, — mindennemű igényeknek megfelelő felszerelések beszerzése, valamint tapintatos rendező alkalmazása tolytán jelenleg oly helyzetbe hoztuk, hogy minden osztály temetkezéseket — ugy helyben mint a vidéken

a legnagyobb pontossággal s az eddiginél és minden temetkezési vállalatnál

sokkal díszesebben és olcsóbban

vagyunk képesek kiszolgáltatni.

Maradunk kiváló tisztelettel

„CONCORDIA“ első pécsi temetkezési vállalat tulajdonosai:

Tuma Venczel, Krisztián József, Schubársky János,
Wranitsch György.

TAIZS JÓZSEF

könyvnyomdája, nyomtatványraktára, és könyvkötészete

Pécsen.

Ajálja jól berendezett könyvnyomdáját és könyvkötését minden e szakmába vágó munkák elkészítésére.

Könyvtárak bekötése olcsó áron elvállaltatik.

Nyomtatványraktár és írószerek árjegyzéke kívánatra ingyen és bérmentve.